

**“...โลกเราก็เช่นนี้แหละ ไม่มีใครดีพร้อมไปเสียหมด เรา
ทุกคนต่างมีมุมมืดที่ซ่อนไว้ อยู่ที่ว่าใครจะซ่อนด้านมืดไว้ได้นาน
กว่ากัน ใครเปิดมันออกมาก่อนคนนั้นแน่...”**

บทนำ
เตรียมใจองโลก

บอนสีพันธุ์นี้มีชื่อว่า
‘ไลहितนฤมิต’

ชายหนุ่มร่างผอมนามว่า ‘หมาก’ ยืนรออาหารอยู่หน้าร้านอาหารจีนในห้างสรรพสินค้าอยู่ร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่ถึงคิวของตัวเองสักที

ชายหนุ่มบ่นกระปอดกระแปดว่าไม่น่ากดรับออเดอร์นี้เลย เพราะถ้ารับออเดอร์อื่นแล้วไม่ต้องเสียเวลารออาจจะวิ่งได้สองรอบไปแล้ว แต่ปกติร้านนี้ก็คนไม่ค่อยเยอะเท่าไร ไม่รู้ทำไมถึงมาเยอะเอาตอนที่เขารับออเดอร์ก็ไม่รู้ ทำราวกับว่าฟ้าดินคอยจะกลั่นแกล้งเขาอยู่ก็ไม่ปาน นี่ถ้ากดยกเลิกออเดอร์ได้หมากคงรีบทำอย่างไม่มีรีรอ แต่ถ้าทำแบบนั้นจะถูกตัดคะแนน และถ้าถูกตัดคะแนนบ่อย ๆ เขาจะต้องเสียเสื่อพนักงานส่งอาหารไปอย่างไม่มีข้อแม้ ยังใช้มันไม่คุ้มกับเงินห้าพันบาทที่จ่ายไปเลย ดังนั้นเขาจะไม่ยอมถูกตัดคะแนนถ้าไม่จำเป็น

รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจของหมากแล่นเข้ามาจอดหน้าบ้านไม่สองชั้นที่ตั้งอยู่ในซอยเปลี่ยว มันเป็นบ้านไม้กิ่งปูนที่ดูท่าทางจะมีอายุไม่น้อยแต่ก็ไม่ได้ทรุดโทรมมากนัก คงเป็นเพราะเจ้าของดูแลรักษาเป็นอย่างดี บริเวณหน้าบ้านมีต้นโพธิ์ต้นใหญ่ที่ไม่ค่อยเห็นมีใครปลูก

ตามบ้านคนอาศัย ส่วนใหญ่มักจะเห็นอยู่ในเขตตัวอาคารเสียหายมากกว่า
สายลมเย็นโชยพัดจนเกิดเสียงใบไม้ไหวในวันที่แดดร้อนระอุ คนที่สวม
เสื้อแจ็กเก็ตซึ่งยืนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นโพธิ์รู้สึกเย็นสบายขึ้นมาทันที นี่ถ้า
ไม่เกรงใจหมากอยากจะถอดเสื้อแจ็กเก็ตออกแล้วนอนผึ่งลมใต้ต้นไม้
สักตื่น ไม่เข้าใจว่าทำไมกรมอุตุนิยมวิทยาถึงประกาศว่าเมืองไทยเข้าสู่
ฤดูหนาวแล้ว อยากจะไปถลิ่งตาใสแล้วถามกลับเหลือเกินว่า “ฤดูหนาว
พองมึงหรือ ? ร้อนตับจะแตกขนาดนี้!”

ยังไม่ทันจะได้กดกริ่งหน้าบ้านเพื่อส่งอาหารที่ลูกค้าสั่ง หมาก
ก็ถึงกับชะงักเมื่อมองผ่านรั้วไม่เข้าไปภายในบ้าน เห็นชั้นวางกระถาง
ต้นไม้สวยงามอยู่ตรงนั้น ถ้ามันเป็นต้นกุหลาบ ต้นกระบองเพชร ต้น
โป๊ยเซียน เขาคงไม่ตื่นตื่นขนาดนี้ แต่นี่มันคือต้นบอนสีที่ตอนนี้งำลังฮิต
กัน ต้นบอนสีที่เขาเองกำลังศึกษาและให้ความสนใจอยากจะทำแพะพันธุ์
ชาย ติดตรงที่ว่าไม่มีทุน ซ้ำบอนสีพันธุ์สวย ๆ แปลก ๆ ในท้องตลาด
ก็โคตรแพง แพงแบบที่จะนอนหลับฝันถึงยังไม่มีปัญญาถล่มล้ม
เลยด้วยซ้ำ อย่างเช่นบอนสีพันธุ์ที่มีชื่อว่าอสงไขย ราคาประมาณ
95,000 บาท บอนสีที่ชื่อเจ้าปอแก้ว ราคาประมาณ 175,000 บาท
หรืออย่างต่ำ ๆ ตามตลาดนัด ตลาดขายต้นไม้ ก็มีตั้งแต่ราคาหลักพัน
ต้น ๆ ยันหลักหมื่น ลำพังพนักงานส่งอาหารอย่างเขา วัน ๆ หนึ่งก็
หาได้แค่พอกินพอใช้ จะเอาปัญญาที่ไหนไปซื้อบอนสีราคาแพงหูฉี
ระเบียงห้องที่อพาร์ทเมนต์จึงมีเพียงบอนสีถูก ๆ ต้นละสามร้อยปลูกไว้
เซยชม หวังว่าสักวันใบมันจะต่างขึ้นมาได้แบบปาฏิหาริย์ เมื่อจะดวงดี
ได้พันธุ์พิเศษหลงมาบ้าง แบบที่มีชื่อว่าเศรษฐีเอารถไปแลกกับบอนสี
ที่เจ้าของซุกตมาจกข้างถนน ให้ตายเถอะ ดวงโคตรดี!

ที่น่าตื่นตาตื่นใจกว่านั้นคือต้นบอนสีในกระถางที่ตั้งเรียงราย
บนชั้นไม้เป็นต้นบอนสีที่สวยงามเหลือเกิน เป็นความสวยแบบที่ไม่เคย
เห็นต้นบอนสีแบบนี้ที่ไหนมาก่อน ใบของมันเป็นสีเขียวสะอาดแต่ทว่า
ลายบนใบนั้นเป็นสีแดงสดคล้ายกับเส้นเลือดของมนุษย์ หมากยกนิ้ว

แล้วเฟ่งมอง พลังนึกว่าบอนสีพันธุ์ไหนหนอที่มีรูปร่างหน้าตาแบบนี้เท่าที่เขาศึกษามาไม่เห็นเคยมี และไม่เคยเห็นใครประกาศขาย

เสียงเปิดประตูรั้วปลูกให้ชายหนุ่มที่กำลังยืนมองบอนสีพันธุ์พิสดารนั้นสะดุ้งแล้วหันมอง พบร่างของหญิงสูงวัยยืนยิ้มอย่างเป็นมิตร ในมือถือธนบัตรใบละร้อยสองใบสำหรับค่าอาหารมื้อนี้เตรียมพร้อมจะจ่ายให้กับพนักงานหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าบ้านนานสองนาน แต่ไม่กล้ากริ่งเรียกเจ้าของบ้าน จนเจ้าของบ้านเดินออกมาเจอเข้าพอดีไม่อย่างนั้นก็ไม่รู้ต้องรออีกนานแค่ไหนถึงจะได้กินอาหารมื้อเที่ยงที่สั่งมา

“อ้าว...มาแล้วเหรอ ป้าก็รู้ว่าทำไมไม่มาสักที นี่เลยเดินออกมาดู” หญิงสูงวัยกล่าวอย่างเป็นกันเอง พลังยื่นเงินในมือให้พนักงานหนุ่ม หมากรึมแห่ง ๆ ขณะยื่นถุงอาหารให้อีกฝ่ายอย่างสุภาพ ก็มองดูราคาค่าอาหารแล้วบอก

“ทั้งหมดหนึ่งร้อยหกสิบห้าบาทครับคุณป้า” ชายหนุ่มกำลังจะล้วงเงินทอนให้กับหญิงเจ้าของบ้าน แต่อีกฝ่ายทำมือเป็นเชิงบอกว่าจะไม่ต้องทอนแล้วเอ่ย

“ไม่เป็นไร ๆ ป้าให้ทิป ซิรดี ๆ นะพ่อหนุ่ม”

“ขอบคุณครับคุณป้า” พนักงานส่งอาหารยกมือไหว้อย่างซาบซึ้งในน้ำใจที่อีกฝ่ายหยิบยื่นให้ แต่กระนั้นหมากก็ยังไม้อออกรถไปจากหน้าบ้านของลูกค้านั้นที่ สายตามองตรงไปยังกระถางต้นบอนสีที่เรียงรายอยู่ในเขตบ้านของหญิงชราด้วยความสนใจจนหญิงเจ้าของบ้านหันมองตาม เมื่อเห็นว่าสิ่งที่พนักงานสนใจนั้นคืออะไรก็เอ่ยถาม

“สนใจต้นบอนสีเหรอ ?”

“เอ่อ...ครับ คือผมเพิ่งจะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับต้นบอนสี แต่ยังไม่ทันซื้อพันธุ์สวย ๆ มาปลูกเองหรอกครับ เพราะราคาแพงหูฉี่ แต่เท่าที่ผมศึกษามา ผมไม่เคยเห็นบอนสีแบบที่บ้านคุณป้าปลูกเลยครับ มันแปลกมาก แปลกแต่สวย มันชื่อพันธุ์อะไรหรือครับคุณป้า ?”

หมากได้ที่เอ่ยถามหญิงเจ้าของบ้าน เธอยิ้มเล็ก ๆ ก่อนจะกวักมือให้พนักงานหนุ่มเข้าไปในบ้านของตนอย่างไม่ถือเนื้อถือตัว หมากไม่รอช้ารีบถอดหมวกกันน็อกของตัวเองออกวางไว้ที่เบาะรถ ก่อนจะรีบเดินตามป้าเจ้าของบ้านเข้าไปในอาณาเขตที่บัดนี้ราวกับสวรรค์สำหรับคนรักต้นไม้ชนิดอย่างเขา

หญิงเจ้าของบ้านนำถุงอาหารไปวางไว้บนโต๊ะม้าหินอ่อนหน้าบ้าน ก่อนจะเดินไปที่ชั้นวางต้นไม้ชนิดหนึ่งซึ่งของสนาม โดยมีหมากเดินตามไปอย่างเว้นระยะเพื่อรักษามารยาท หญิงสูงวัยมาหยุดที่หน้าต้นไม้ชนิดแปลก ใบเป็นสีขาวสะอาดแต่กลับมีลายคล้ายเส้นเลือดของมนุษย์แผ่กระจาย มันทั้งคู่สวย แปลกตา ลึกลับ และเมื่อมองให้ดียิ่งแฝงความน่ากลัวอยู่ด้วย

“มันไม่มีชื่อพันธุ์อย่างเป็นทางการหรือกพอหนุ่ม มันเป็นพันธุ์ที่ผิวของป้าเพาะขึ้นมาเอง เอาพันธุ์หนึ่งมาผสมพันธุ์นั้นนิด พันธุ์นี้หน่อย จนออกมาเป็นอย่างที่เราเห็นนี่แหละ ผิวป่าเคยตั้งชื่อเล่น ๆ ไว้เรียกกันเองว่า **‘บอนเส้นเลือด’** แต่ถ้าจะเอาชื่อแบบหรุ ๆ ก็มีนะ เผื่อสักวันได้เตนดังแบบพันธุ์อื่น ๆ เราตั้งชื่อว่า **‘โลहितนฤมิต’** นะ” เจ้าของบ้านบอกแล้วยิ้ม ๆ ก่อนจะใช้นิ้วมือที่เหยียดตามกาลเวลาลูบไล้ไปที่ใบของต้นไม้ชนิดที่เจ้าตัวตั้งชื่อเองอย่างบรรจง ในขณะที่หมากมองต้นไม้เหล่านั้นด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

จริงอยู่... มันไม่ใช่บอนสีที่เตนดังหรือขึ้นชื่อแบบที่คนเล่นต้นไม้ชนิดตามหา แต่มันกลับมีเสน่ห์ดึงดูดอย่างน่าประหลาด เขาเชื่อว่าต้นไม้ชนิดนี้หรือที่เรียกหรุ ๆ ว่าโลहितนฤมิตนี้ ถ้าได้มีโอกาสออกไปสู่สายตาคนที่เล่นต้นไม้เป็นวงกว้าง มันจะต้องเป็นที่ต้องการของตลาดจนราคาพุ่งกระฉูดเป็นแน่แท้

“สวยมากเลยครับ สวยด้วยแปลกด้วย เกิดมาผมเพิ่งเคยเห็น” หมากบอกในขณะที่สายตายังจ้องเขม็งไปที่ต้นไม้สีขาวลายเส้นเลือดสีแดงนั้นอย่างไม่วางตา อยากจะเอื้อมมือไปสัมผัสใบของมัน

เสียเหลือเกิน แต่ก็เกรงใจเจ้าของบ้าน

และราวกับว่าหญิงสูงวัยจะอ่านสายตาของพนักงานส่งอาหารออก เธอจึงเอ่ยเชื้อเชิญอย่างมีไมตรี

“จับได้นะ แต่เบา ๆ มือหน่อย ผัวป่าเค้าหวง”

“ขอบคุณครับคุณป้า” แม้จะมีคำว่า ‘เกรงใจ’ ตะโกนเตือน แต่ก็ มีคำว่า ‘ลองดูสิวะ’ ดังแทรกเข้ามาเช่นกัน และส่วนใหญ่เสียงทางด้าน เลวร้ายมักดังกว่าเสียงด้านดีเสมอ ในเมื่อโอกาสมาถึงและเจ้าของบ้าน ก็อนุญาตแล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่หมากต้องปฏิเสธ การได้สัมผัสไบบอน สีสันรูปพิเศษเช่นนี้ ไม่แน่ว่ามันอาจเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่เขาจะมี โอกาสเชยชมมันก็ได้

ชายหนุ่มเดินไปใกล้กระถางต้นบอนสีที่ชูลำต้นอวดโฉมอย่าง ทำท่าย ก่อนจะเอื้อมมือไปสัมผัสไบบอนเส้นเลือดอย่างเบา ๆ รับรู้ได้ถึง ผิวสัมผัสที่อ่อนนุ่มราวกับมันเป็นผิวของสาวแรกรุ่นที่ยังไม่เคยต้อง มือชายใดมาก่อน ขณะเดียวกันก็มีความขนลุกแทรกซึมเข้ามาอย่าง ห้ามไม่ได้ มันทั้งมีความยั่วยวนให้หลงใหลและความน่ากลัวที่ผลัดใ สออยู่ในสัมผัสเดียวกัน

“คุณป้าครับ ผมเห็นคุณป้ามีบอนเส้นเลือดตั้งหลายต้น คุณป้า พอจะแบ่งขายหน่อของมันให้ผมสักหน่อได้ไหมครับ ? คือมันสวย มาก...สวยแบบที่ผมอยากจะมีไว้ปลูกที่ห้องสักต้น” ไม่รู้อะไรจิตใจให้ ชายหนุ่มพูดไปแบบนั้น ทั้ง ๆ ที่ความจริงเขาเป็นคนค่อนข้างขี้เกรงใจ แต่ในบางครั้งคนเรานั้นก็มีความอยากได้จนหน้ามืด อยากได้จนยอม ทำในสิ่งที่ตัวเองไม่เคยคิดว่าจะทำ

หญิงชราเจ้าของบ้านยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่เหมือนจะตอบรับใน สิ่งที่ยกมาขอ...แต่ก็ไม่

“คงไม่ได้หรอกพ่อหนุ่ม ผัวป่าเค้าหวง ขนาดญาติกันมาขอซื้อ ราคาหลายแสนยังไม่ให้เลย มันเพาะพันธุ์ยาก ที่สำคัญผัวป่าเค้าอยาก ให้เป็นพันธุ์ประจำตระกูล ไม่อยากให้มันแพร่พันธุ์ออกไปในวงกว้าง”

เจ้าของบ้านตอบปฏิเสธอย่างนี้มันวอล ซึ่งหมากเองก็เข้าใจและไม่เข้าใจ
ต่อ ชายหนุ่มทำได้แค่พยักหน้ารับแล้วยิ้มแห้ง ๆ ให้อย่างผิดหวังเล็ก ๆ
ที่ว่าผิดหวังเล็ก ๆ ก็เพราะเขาคิดไว้อยู่แล้วว่าบอนสีพันธุ์แปลก ๆ
แบบนี้ ต่อให้หญิงเจ้าของบ้านแบ่งหน่อขายราคาก็คงไม่ใช่แคร์ร้อย
สองร้อยแน่ แล้วถ้าป่าเจ้าของบ้านนี้ก็อยากขายหน่อละแสน เขาจะ
มีปัญญาที่ไหนไปซื้อ อย่าว่าแต่แสนเลย แค่หลักพันยังต้องคิดแล้ว
คิดอีก เกิดมาเป็นคนจนแต่หัวสูง อยากเล่นอะไรที่คนรวยเค้าเล่นกันนี้
มันน่าเขทหัวตัวเองเสียจริง

“ไม่เป็นไรครับคุณป่า ผมเข้าใจ ถ้าอย่างนั้นผมขอถ่ายภาพ
เก็บไว้ดูได้ไหมครับ ?” แม้จะไม่ได้หน่อของต้นบอนเส้นเลือดไปเพาะ
ต่อ อย่างน้อยขอเก็บภาพไว้เป็นที่ระลึกหน่อยก็ยังดี ซึ่งเจ้าของบ้านก็
ยิ้มรับกับคำขอนี้

“ได้สิ เออเลย”

ไม่รอช้า หมากล้วงโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมาถ่ายรูป
ต้นบอนเส้นเลือดหรือโลหิตนฤมิตเก็บไว้อย่างไม่ยั้งจนพอใจ ในขณะที่
หญิงสูงวัยยืนมองและยิ้มอยู่ตรงนั้น พนักงานส่งอาหารหันมายิ้มตอบ
ให้เจ้าของบ้านก่อนจะยกมือไหว้แล้วเอ่ย

“ขอบคุณคุณป่ามากเลยครับ เป็นบุญของผมมาก ๆ ที่ได้เห็น
บอนสีพันธุ์แปลก ๆ เอออย่างนี้ครับ...” ว่าแล้วหมากก็ล้วงเอานามบัตร
ของตัวเองที่ทำไว้เพื่อต้องใช้ยามฉุกเฉินออกมาจากกระเป๋าตังค์แล้ว
ส่งให้กับหญิงเจ้าของบ้านพลางเอ่ย “ผมชื่อหมากนะครับ อันนี้เบอร์โทร
ของผม ถ้าคุณป่าอยากกินอะไรเป็นพิเศษ อยากสั่งอาหารร้านไหน
คุณป่าโทรหาผมได้โดยตรงเลยนะครับ ไม่ต้องสั่งผ่านแอปฯ เพราะทาง
แอปฯ มันจะไปหักเปอร์เซ็นต์จากร้านค้า ทำให้ได้อาหารไม่เต็มเม็ด
เต็มหน่วย ผมไปซื้อให้โดยตรงเลยจะดีกว่า ส่วนค่าบริการเดี๋ยวลด
ว่ากันครับ”

“ขอบใจมากพ่อหนุ่ม ดีเหมือนกัน บางทีป่าเรียกตั้งหลายรอบ

กว่าจะมีพนักงานรับออเดอร์”

“คุณป้าไม่ต้องเกรงใจนะครับ ปกติผมเริ่มวิ่งออเดอร์ตั้งแต่หกโมงเช้า เลิกราว ๆ ห้าโมงเย็น แต่สำหรับคุณป้าโทรเรียกผมได้ยี่สิบสี่ชั่วโมงเลย ไม่จำเพาะแค่อาหารนะครับ จะให้ผมไปซื้อข้าวของ ไปจ่ายค่าน้ำค่าไฟได้หมดครับ” ชายหนุ่มบอกแล้วยิ้มอย่างเป็นมิตร อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วกล่าวขอใจ

“ขอบใจมาก นี่ป้าก็อยู่กับลุงสองคน ลูกเต้าก็แยกย้ายกันไป มีครอบครัวหมดแล้ว จะไปไหนมาไหนก็ลำบาก ได้พ่อหนุ่มมาคอยช่วยก็ดีเหมือนกัน ขอบใจมากนะ” หญิงชรายื่นมือมาแตะที่แขนของพนักงานหนุ่มเบา ๆ หนักพักหน้ารับแล้วยิ้มให้ ยังไม่วายเหลือบมองต้นบอนเส้นเลือดอย่างสนอกสนใจ

“ถ้าอย่างนั้นผมไปวิ่งรับงานต่อก่อนนะครับคุณป้า ถ้ามีอะไรให้ผมช่วยก็โทรหาได้เลยนะครับ” ชายหนุ่มย้ำอีกครั้งก่อนจะหันหลังตั้งท่าจะเดินออกจากบ้านไป แต่แล้วก็เหมือนมีอะไรบางอย่างสะกิดให้หมากหันกลับไปยังตัวบ้านแล้วเงยหน้าขึ้นมองบนชั้นสอง สิ่งที่พบคือร่างของชายสูงอายุกคนหนึ่งที่อยู่ในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีขาว นุ่งผ้าขาวม้าสีหม่น ยืนมองลงมาจากหน้าต่างบ้านด้วยสีหน้าดูต้นราวกับไม่พอใจที่เห็นผู้บุกรุก และที่ไม่พอใจมากกว่าการบุกรุกเข้ามาในบ้าน น่าจะเป็นการที่เขาไปยุ่งวุ่นวายกับต้นบอนเส้นเลือดของรักของหวงเสียกรรมัง

หมากรีบยกมือไหว้แล้วหลบสายตาดูต้นบอนนั้น ก่อนจะรีบเดินออกมาจากประตูรั้วบ้านของลูกค้านั้น...

หมากเคยมาส่งของแถวนี้อยู่สองสามครั้ง จำได้ว่าที่หน้าปากซอยมีร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อร้านเล็ก ๆ ที่ครั้งก่อนเคยไปแวะกินแล้วติดใจในรสชาติไหน ๆ วันนั้นก็ผ่านมาแถวนี้แล้ว เลยว่าจะแวะไปกินที่ร้านนั้นอีกสักครั้ง ก่อนจะไปวิ่งรับออเดอร์ช่วงบ่าย ชายหนุ่มจอดรถมอเตอร์ไซค์ดูใจลงที่

หน้าร้านซึ่งเป็นห้องแถวเก่า ๆ แต่สะอาดสะอาด มีลูกค้านั่งอยู่แล้ว สองสามโต๊ะ หมากตั้งใจจะรีบกินรีบไปจึงเลือกนั่งบริเวณที่อยู่หน้าร้าน จะได้ลุกเข้าลุกออกสะดวก กลืนต้มเนื้อลอมมาปะทะจุกจนเขาน้ำลายสอ เขามีเมนูในใจแล้วจึงตะโกนสั่งกับเฮียเจ้าของร้านที่ยังดูทะมัดทะแมง อายุไม่น่าจะเกินสี่สิบปีที่กำลังสาละวนกับการลวกเส้นให้ลูกค้าโต๊ะก่อนหน้า

“เฮีย เอาเล็กแห่งรวมเนื้อพิเศษขามหนึ่งครับ”

“ได้ ๆ รอแป็บนะอาตี๋”

ชายเจ้าของร้านหันมาบอกกับลูกค้าโต๊ะใหม่ก่อนจะหันไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ คนสั่งเอื้อมมือไปหยิบถ้วยน้ำจิ้มกับช้อนมาปรุง น้ำจิ้มสำหรับจิ้มเนื้ออย่างแคล่วคล่องตามประสาสายเนื้อที่ไม่ว่าจะไปกินก๋วยเตี๋ยวเนื้อที่ไหน สูตรของน้ำจิ้มที่เขาไม่เคยปรุงพลาดนั้นคือ พริกป่นสามช้อน น้ำปลาสองช้อน น้ำส้มสองช้อน ตัดรสด้วยน้ำตาลปลายช้อน เพียงแค่นี้ก็จิ้มเข้ากับเนื้อทุกชนิดทุกส่วนได้อร่อยเด็ดแล้ว นอกเสียจากร้านนั้นทำเนื้อมาไม่อร่อย ต่อให้ปรุงน้ำจิ้มเด็ดแค่ไหนก็ไม่ช่วยอะไร

ในระหว่างรออาหารจานเด็ด ชายหนุ่มก็ล้วงโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมาเปิดดูภาพต้นบอนเส้นเลือดของป้าคนนั้นด้วยความชื่นชม ภาพที่ถ่ายออกมาว่าสวยแล้ว ครั้นเมื่อนึกย้อนไปถึงตอนที่ได้เห็นด้วยตาสัมผัสด้วยมือแล้ว มันยิ่งน่าหลงใหลจนอดขนลุกไม่ได้ อยากมีบุญวาสนาได้บอนสีแบบนี้มาครอบครองบ้างสักต้นในชีวิต แต่สงสัยชาตินี้คงมีบุญญาแค่บอนสีที่ซื้อมาจากตลาดนัดราคาดูก ๆ เท่านั้นแหละ

“ได้แล้ว เล็กแห่งรวมเนื้อพิเศษ” ชายเจ้าของร้านกุกักจ๊อวางขามก๋วยเตี๋ยวแห่งที่บรรจุปรุงมาอย่างดีให้ลูกค้า หมากละลายตาจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือแล้วยิ้มให้กับเจ้าของร้านอย่างเป็นทางการ

“ขอบคุณครับเฮีย หน้าตาน่ากินเหมือนเดิมเลย” ชายหนุ่มกล่าวก่อนจะวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะแล้วหยิบตะเกียบมาเตรียมจัดการ

อาหารจานโปรดตรงหน้า

เฮียแสง เจ้าของร้านมองหน้าของลูกค้าหนุ่มแล้วย่นคิ้วครุ่นคิด ก่อนจะเอ่ยถาม

“ทำไมคึ้น ๆ หน้าอาตี่ ลื้อเคยมาส่งของแถวนี่ไซ้ใหม่ ?” อันที่จริงเฮียแสงจำชายหนุ่มไม่ได้แม่นักหรอก วัน ๆ หนึ่งต้องเจอ ลูกค้ามากหน้าหลายตา แต่ประโยคที่ว่า “หน้าตาน่ากินเหมือนเดิม” นั้นแปลว่าลูกค้าคนนี้ต้องเคยมากินก้วยเตี่ยวเนื้อที่ร้านของเขาแล้ว และเสื่อก๊กที่ชายหนุ่มใส่ก็บ่งบอกชัดเจนว่าเขาเป็นพนักงานส่งอาหาร เพราะฉะนั้นจึงพอเอาได้ว่าชายหนุ่มคงเป็นพนักงานส่งอาหารที่เคยมา แวะกินก้วยเตี่ยวเนื้อที่ร้านของเขา แต่ไม่ใช่ลูกค้าประจำ เพราะถ้าเป็น ลูกค้าประจำเขาต้องจำได้แน่

“อ้อ...ไซ้รับเฮีย ผมเคยวิ่งมาส่งออเดอร์แถวนี่และเคยแวะ มากินก้วยเตี่ยวเนื้อร้านเฮียครั้งสองครั้ง วันนี้ต้องมาส่งออเดอร์บ้าน ทำายชอยเลยแวะมากินอีกครั้งนะครับ คราวที่แล้วอรรอยติดใจมาก โดยเฉพาะเนื้อเป็อยนุ่มมาก แค่อะลีนุดน ๆ ก็ละลายในปากแล้ว เคย นึกอยากมากินอีกหลายทีแต่ก็ไม่ค่อยได้มานาทางนี้เลย” หมากเอ๋อย ชมรสชาติของก้วยเตี่ยวเนื้อพลงใช้ตะเกียบคีบเนื้อเป็อยจิ้มกับน้ำจิ้ม ที่เขาปรุจไว้แล้วเอาเข้าปากอย่างไม่สนว่ากำลังสนทนากับเจ้าของร้าน แต่อย่างใด จะมีพิธีรีตองไปทำไม ไม่ใช่ร้านอาหารหรูหราสักหน่อย

“แหงละ อ้าวตุนตั้งครึ่งคึกกว่าจะเป็อยนุ่มแบบนี้ แถมมีสูตร ยาจีนจากเตี้ยที่ตักทอดมาตั้งแต่รุ่นอาทงอีกไม่อรรอยให้มันรู้ไป อ้าวเคย ไปกินตามภัตตาคารใหญ่ ๆ หลายที่ ที่ว่าดั่ง ๆ เซลล์ชวนชิม ได้การันตี ยางมิชลิน...”

“มิชลินพอเฮีย” หมากพูดเบรกแล้วขำเล็ก ๆ ในท่าที่ไอ้อวดของ เจ้าของร้าน แต่จะว่าไปมันก็ไม่เกินจริงสักเท่าไร เพราะเท่าที่เขาเคย กินเนื้อเป็อยมา ร้านของเฮียแสงอรรอยสุดจริง ๆ

“นั่นแหละ มิชชะลงมิชลินอะไรนั่น รสชาติกั้งน ๆ อยากให้มา

ลองชิมเนื้อเปื่อยร้านอ้าว รับรองจะลืมไม่ลง แต่ก็อย่างว่านะ ร้านอ้วมันก็แค่ร้านเล็ก ๆ ไม่ได้มีชื่อเสียงอะไร ใครจะอยากมาชิม” เป็นการพูดประชดกึ่งน้อยใจเล็ก ๆ มากมายได้ยื่นแขนนั้นก็รีบดึงส่วนของสไปนางในปากแล้วกลืนลงคอก่อนจะพูดลอบใจอย่างแค้น ๆ เพราะเขาเองก็ไม่ได้สนิทสนมกับเจ้าของร้านจนถึงขั้นจะลอบใจอะไรได้ และหน้าที่ของเขาคือกินไม่ใช่มาพูดอะไรมากมาย

“ของดีไม่ต้องมีใครกร้านตีมันก็ดีด้วยตัวของมันเองอยู่แล้วเสียชื่อเสียงอีก ถ้าร้านเสียได้มีชลิน บางทีเสียอาจจ่วนวายจนเหนือกว่าเดิมจนไม่มีเวลาพักผ่อนเลยก็ได้ เปิดร้านเล็ก ๆ พอมีพอกินอย่างนี้แหละดีแล้ว” เป็นคำปลอบใจที่ฟังแล้วดูโลกสวยจนหมากนิกชนลูกตัวเอง ใคร ๆ ก็อยากมีร้านใหญ่โต มีเงินทอง มีชื่อเสียงด้วยกันทั้งนั้นแหละ เขาเองก็อยากมี อยากเป็น ไม่อยากมาวิ่งรับออเดอร์ตากแดดตากฝนแบบนี้หรอก อยากรวยไว้อ!

“ที่อาตี๋พูดก็ถูก แคนี่อ้วก็เหนื่อยจนสายตัวแทบขาดแล้ว เออ... แล้วที่บอกว่าไปส่งอาหารบ้านท้ายซอย ไซ้บ้านของ ป้านงนุช ไหม ?” เจ้าของร้านเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็วจนคนที่กำลังนั่งกินถ้วยเตี๋ยตามแทบไม่ทัน หมากย่นคิ้วแล้วมองหน้าคนถามด้วยความสงสัยก่อนจะถามกลับ

“ป้านงนุช ?”

“ก็บ้านไม้สองชั้นสีขาวหลังท้ายสุดในซอย ที่มีต้นโพธิ์อยู่หน้าบ้านนะ มีหลังเตี๋ย” ทันทีที่เฮียเส่งอธิบายลักษณะบ้าน หมากก็ร้องอ้อทันที เพราะมันคือบ้านของป้าคนนั้นที่เขาเพิ่งไปส่งอาหารมา

บ้านที่มีต้นบอนสีพันธุ์แปลกแต่สวย

“อ้อ” เขาพยักหน้ารับรู้ก่อนจะคืบเนื้อสดขึ้นมาเข้าปากต่อ แต่กระนั้นก็ยังฟังสิ่งที่เฮียเส่งพูดต่ออย่างสนอกสนใจ

“นั่นแหละ ป้าคนนั้นชื่อป้านงนุช ป้าแกไม่ค่อยปกตินักหรอก ตั้งแต่ลูกชายที่กำลังจะแต่งงาน อยู่ ๆ ก็หนีหายไปจากบ้าน ไม่กลับมา

ดูแลดูแล ส่วนตัวของแกที่ระหองระแหงกันมาก็หนีหายไปอีกคน ทิ้งให้แกอยู่บ้านลำพัง แกเลยดูเป็นคนแพ้อ ๆ วัน ๆ คุยอยู่แต่กับต้นไม้ใบหญ้า อ้าวเคยเอาก๋วยเตี๋ยวไปส่งที่บ้านของบ้านงนุช บรรยายกาศนี้อิมคริมเต็มไปด้วยความหดหู่พิกล มีอยู่อย่างเดียวที่น่าสนใจคือต้นบอนสี”

สิ่งที่เจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อเอ่ยทำเอาหมากที่กำลังเคี้ยว ก๋วยเตี๋ยวในปากตุ้ย ๆ ถึงกับชะงัก เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายสนใจคือสิ่งเดียวกับที่กำลังวนเวียนอยู่ในหัวของเขาเหมือนกัน

“ใช่เลยเฮีย ผมก็เห็นต้นบอนสีในบ้านของป้าเค้า มันสวยและแปลกมาก แปลกแบบที่ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน ผมถามป้าเค้า ป้าเค้าบอกว่ามันเป็นพันธุ์พิเศษที่ตัวของป้าแกเป็นคนเพาะเอง ชื่อว่าบอนเส้นเลือด และมีอีกชื่อว่า...ว่าอะไรนะ ชื่อเรียกยาก ๆ” หมากทำท่าคิดก่อนที่อีกฝ่ายจะพูดแทรกขึ้นมา

“โลहितนฤมิต”

“ใช่ ๆ ชื่อนี้แหละเฮีย” หมากตาโตด้วยความดีใจ มันเป็นการมณเฑาะของคนที่ยพยายามจะนึกอะไรแล้วนึกไม่ออก พอมีคนหาคำตอบมาให้มันเลยดีใจ ทั้ง ๆ ที่ความจริงก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้อใจขนาดนั้น

“โคตรสวย โคตรแปลก อ้าวเห็นมาตั้งแต่ก่อนที่เค้าจะฮิตเล่นต้นบอนสีอีก แต่ตอนนั้นไม่ได้สนใจมากหรอก มาสนใจตอนที่เห็นข่าวคนซื้อต้นบอนสีกันต้นละเป็นแสนเป็นล้านนี่แหละ อ้าวเคยขอซื้อต่อลูกกับป้าแกด้วยนะ แต่แกไม่ให้ ได้ข่าวว่าเพื่อนลูกชายเคยมาขอซื้อต้นละหลายแสน ตอนที่ลุงแกยังอยู่ก็มีนายหน้ามาขอซื้อหลายคน แต่แกก็ใจแข็ง ไม่ยอมขาย บางเจ้าให้เป็นล้าน แกก็บอกเพาะพันธุ์ยาก ยังไม่ยอมขาย รอให้เพาะพันธุ์ได้เยอะ ๆ ก่อนถึงจะเปิดตัว ก็ถึงกับตั้งชื่ออย่างเป็นทางการไว้แล้ว ชื่อนั้นนั่นแหละ ‘โลहितนฤมิต’ น่าเสียดายที่ลุงแกหายไปก่อน เลยไม่รู้จะเอาอย่างไรต่อ บ้านงนุชเองก็ดูจะไม่ได้คิดสานต่ออะไร ทำได้แค่ดูแลต้นที่มีไปเรื่อย ๆ” ชายเจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อถอนหายใจยาว ๆ อย่างเสียดายแทน ถ้าจำไม่ผิด บนชั้นวางต้นบอนสี

พวกนั้นน่าจะจะมีเกือบยี่สิบตัน ถ้าตีราคาต่ำ ๆ ตันละแสน ก็ขายได้สองล้านแล้ว แต่ราคาจริง ๆ น่าจะมากกว่าตันละแสนแน่นอน ไม่อยากคิดมูลค่าเลย ชนลูก!

“ผมว่าตันบอนสีของแกนี่...ถ้าออกไปสู่ตลาดจริง ๆ นะ ต้องได้ราคาดีแน่ ๆ เพราะเท่าที่ผมศึกษามา ยังไม่มีบอนสีพันธุ์ไหนสวยเท่าพันธุ์ของแกเลย ไอ้ต้นที่ว่าเป็นแสนเป็นล้านก็สวยสู้ไม่ได้”

“นั่นสิ ทำเอาอ้ววยากจะไปจึกมาลักต้น” เฮียแสงพูดติดตลกแต่ดันไปปลุกจิตอันชั่วร้ายของพนักงานหนุ่มขึ้นมา หมากหันมองหน้าของอีกฝ่ายแล้วถามย้ำ

“เมื่อกี้เฮียบอกว่าบ้านงูชกแกอยู่คนเดียวหรือ?”

“ใช่สิ ก็ลูกพี่ลูกน้องกันไปหมด แกเลยเพี้ยน ๆ อยู่ที่บ้านคนเดียวนั่นแหละ” ยังไม่ทันจะได้พูดคุยกันต่อ ลูกค้ารายใหม่ก็เดินเข้ามาในร้าน เฮียแสงจึงหยุดสนทนาแต่เพียงเท่านั้น “เดี๋ยวจี๊วไปรับออเดอร์ก่อนนะ”

“ครับเฮีย” หมากบอก ในมือวางตะเกียบลงบนชามถ้วยเดียวแล้วยิ้ม

เป็นรอยยิ้มที่แฝงความชั่วร้ายอยู่ในนั้น...

หมากไม่เคยอยากเป็น ‘ขโมย’ เท่านี้มาก่อนในชีวิต

ชายหนุ่มจอดมอเตอร์ไซค์แอปไว้ตรงพงหญ้าคาทางด้านหนึ่งของซอย จากนั้นเดินไปหยุดยืนที่หน้าบ้านของบ้านงูชกที่ปิดเงียบ เวลาตอนนี้ก็ค่ำแล้ว แต่รอบข้างก็ไม่ได้มืดเสียจนมองไม่เห็นอะไรเพราะยังมีแสงไฟข้างทางส่องสว่าง บรรยากาศโดยรอบนั้นเงียบแต่ไม่สงบ ยังได้ยินเสียงหรีงเรไรร้องระงมสอดประสานกับเสียงสายลมที่โชยพัดจนใบโพธิ์บนต้นเสียดสีกันส่งเสียงดังซู่ซ่าเบา ๆ อากาศรอบข้างไม่ร้อนไม่หนาวแต่ก็ไม่สบายตัวมันอธิบายไม่ถูกว่าเป็นเช่นไร

หมากรู้สึกเหมือนมีสายตาของใครบางคนจ้องมองอยู่

ตลอดเวลาทั้ง ๆ ที่มั่นใจว่ารอบกายไม่มีใคร เขามีเรื่องคาใจอยู่เรื่องหนึ่ง นั่นคือเรื่องที่เฮียเส่งเล่าว่าที่บ้านหลังนี้มีบ้านงูชอยู่เพียงลำพัง แล้วผู้ชายสูงวัยคนนั้นที่เขาเห็นยืนอยู่บนชั้นสองของบ้านคือใครกัน? หรือบางที่เฮียเส่งอาจจะไม่รู้ว่ามีสามีของบ้านงูชกลับมาแล้วก็ได้ ดังนั้นการที่เขาจะเข้าไปโขมยต้นบอนสีที่ชื่อว่าบอนเส้นเลือดหรือโลหิตนฤมิตนั้นต้องทำด้วยความระมัดระวังเป็นพิเศษ

ชายหนุ่มหันซ้ายแลขวาอีกครั้งให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่บริเวณนั้นแล้วจึงค่อยปีนรั้วบ้านของบ้านงูชเข้าไป ทันทีที่เท้าสัมผัสกับสนามหญ้าของบ้านที่ตุนบุกรุก แม้จะสวมรองเท้าผ้าใบพื้นหนา แต่ทว่าหมากกลับรู้สึกเย็นวาบที่ฝ่าเท้าและลามขึ้นสู่สมองอย่างไม่มีสาเหตุ ขนลุกไปทั่วทั้งร่างจนไม่กล้าที่จะก้าวเดินต่อไปข้างหน้า พลันนั้นมีสายลมพัดเข้ามาปะทะร่าง ทว่าลมนั้นก็กลับร้อนระอุคล้ายลมที่พัดมาจากพื้นที่เมนต๋ร้อน ๆ ตอนเที่ยง หมากอดที่จะยกมือขึ้นลูบแขนของตัวเองไม่ได้ พลังหันมองรอบกายด้วยความรู้สึกประหลาด พยายามบอกกับตัวเองว่ามันคืออาการของคนที่กำลังจะทำความผิด มันคืออาการของคนที่กำลังจะเป็นขโมย'

ในเมื่อตัดสินใจแล้วก็ไม่มีความลังเลใจหรือเปลี่ยนแปลงใจในตอนนี้อย่างสุดลมหายใจเพื่อตั้งสติก่อนที่จะล้วงโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วเปิดโหมดไฟฉายเพื่อเพิ่มความสว่างในการประกอบกิจ อันที่จริงแสงจากไฟฉายของโทรศัพท์ไม่ได้ทำให้รอบกายสว่างขึ้นนักหรอก แต่มันช่วยทางใจมากกว่าช่วยทางสายตามันทำให้รู้สึกเหมือนว่าเบื้องหน้านั้นเกิดความสว่างขึ้นแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

ชายหนุ่มไม่รอช้า เดินตรงไปยังชั้นวางกระถางบอนสีต้นสวยที่กำลังชูใบอวดโฉมผู้มาเยือนในยามวิกาล หมากยิ้มกว้างเมื่อได้เจอสมบัติล้ำค่าตรงหน้า จากนั้นกวาดตามองเพื่อเลือกต้นบอนเส้นเลือดสักต้นที่จะเอาออกไปจากบ้านของบ้านงูช สุดท้ายจึงตัดสินใจเลือก

ตันที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด ไม่มีเวลามาไอ้แล้ว หมากเอื้อมมือไปยกกระถาง ต้นบอนสีขึ้นมาแล้วเอ่ยขึ้นเบา ๆ

“ป้านงนุชครับ ผมขอต้นบอนสีต้นหนึ่งนะครับ สัญญาว่าจะดูแล เป็นอย่างดี แล้วผมจะวิ่งรถซื้อของให้ป่าทุกวันไม่มีบ่นเลย” ชายหนุ่ม พุดเพื่อให้ตัวเองรู้สึกผิदनอยลง ก่อนหันหลังจะกลับไปทางเก่าเพื่อปีน ออกนอกบ้านแต่แล้วเขาก็ต้องชะงักเมื่อพบร่างของป้านงนุชยืนอยู่ ตรงนั้น

ยังไม่ทันจะได้ทำอะไรต่อ ของแข็งในมือเจ้าของบ้านก็ฟาดลง บนศีรษะของชายหนุ่ม กระถางต้นบอนสีในมือหล่นลงพื้นแตกเสียงดัง ก่อนที่ภาพตรงหน้าของหมากจะดับวูบไปในที่สุด...

เป็นการ 'ดับ' เพื่อ 'เริ่ม'

เริ่มนับถอยหลัง 10 ชั่วโมงก่อนเขาจะตายทั้งเป็น

เริ่มนับถอยหลัง 10 ชั่วโมงจองโลง!

ตอนที่ 1
10 ชั่วโมงก่อนจองโลง

สามสังคโลก

เจ็บเหมือนถูกทุบด้วยของแข็งอย่างแรงที่หัว...

ไม่ใช่แค่เหมือนหกรอก หมากโดนไม้หน้าสามในมือหญิง
เจ้าของบ้านฟาดเข้าที่ศีรษะอย่างแรงจนเขาสลบเหมือด ชายหนุ่ม
ค่อย ๆ ยกเปลือกตาอันหนักอึ้งขึ้นเพื่อมองว่าตัวเองอยู่ที่ไหนในเวลานี้
ภาพที่เห็นตรงหน้าคือเขากำลังถูกจับมัดอยู่กับเก้าอี้ตัวหนึ่งภายในห้อง
ที่มีตสลัว มีแสงไฟสีส้มฉนวนเปิดอยู่ดวงหนึ่งทำให้พอจะมองเห็นอะไร
ได้บ้าง และสิ่งที่พบภายในห้องก็ทำเอาหมากต้องย่นคิ้วด้วยความ
แปลกใจ เพราะรอบ ๆ ห้องนั้นเต็มไปด้วยต้นบอนสีหลากพันธุ์หลายขนาด
ตั้งเรียงรายอยู่ริมฝาผนังห้อง ทางด้านหนึ่งมีกระถางเปล่าวางเรียงไว้
อย่างเป็นระเบียบพร้อมทั้งกับองดินกองปุ๋ยและอุปกรณ์การเกษตร และ
ถัดไปใกล้ ๆ กันยังมีกระถางปลูกต้นไม้ที่ดูก็รู้ว่าเป็นการขยายพันธุ์
ต้นบอนสี บางต้นกำลังเติบโตเป็นต้นอ่อน บางต้นเริ่มโตโชว์ใบสีขาว
ที่มีลายเป็นเส้นเลือด แสดงให้เห็นว่าในกระถางแถวนั้นเป็นกระถาง

ของต้นบอนสีพันธุ์โลหิตนฤมิต แสดงว่ามันไม่ได้มีต้นบอนเส้นเลือด แต่ที่เห็นในสวนหน้าบ้านเท่านั้น หากแต่ในห้องแห่งนี้ก็เป็นที่เพาะพันธุ์ ของต้นบอนสีพันธุ์ใหม่พันธุ์นั้นด้วย เพียงแต่ต้นที่เห็นหน้าบ้านคือต้นที่ สมบูรณ์แล้ว

เสียงเปิดประตูห้องดังขึ้น ตามมาด้วยเสียงลงน้ำหนักเท้าซ้ำ ๆ ที่เดินเข้ามาในห้องเพาะพันธุ์ต้นบอนสีนานาพันธุ์ ก่อนจะมาหยุดยืน ตรงหน้าของผู้บุกรุกด้วยสีหน้านิ่งเฉย ในมือถือหนังสือเล่มหนึ่งไว้ ซึ่งหากไม่ได้สนใจหรือกว่ามันคือหนังสืออะไร เขาสนใจแต่ตัวเอง เท่านั้น ชายหนุ่มพยายามดิ้นเพื่อให้หลุดจากพันธนาการที่ถูกตรึงไว้ กับเก้าอี้แต่ไม่อาจทำได้ ได้แค่ส่งเสียงผ่านทางเทปขาวที่ถูกแปะไว้บน ริมฝีปากเป็นเสียงอู้อี้ซึ่งคนฟังก็คงฟังไม่ได้ศัพท์ และก็ดูเหมือนทาง เจ้าของบ้านจะไม่ได้อยากฟังนัก เธอทิ้งตัวลงบนเก้าอี้อีกตัวที่ตั้งอยู่ แล้วนั่งไขว่ห้าง จากนั้นยกแก้วกาแฟที่วางบนโต๊ะตัวเล็กข้าง ๆ ขึ้นมา จิบเบา ๆ แล้วเอ่ยขึ้น แต่ไม่ใช่การเอ่ยเพื่อคุยกับผู้บุกรุก หากเป็นการ คุยกับเหล่าบรรดาต้นบอนสีนับร้อยต้นในห้องนี้ต่างหาก

“สวัสดิ์เด็ก ๆ วันนี้แม่มาช้าหน่อย พอดีมีเรื่องต้องจัดการ วันนี้มีแขกพิเศษมาที่บ้านของเรา แม่เลยต้องทำการต้อนรับเขาสักเล็กน้อย”

บ้านงนุชพูดถึงแค่นั้นก็ปรายตามามองหมากที่กำลังพยายาม ดิ้น สายตามองตรงไปที่หญิงเจ้าของบ้านอย่างวิงวอนร้องขอให้ ปล่อยเขา แต่บ้านงนุชก็ทำเพียงแค่นิ่งเฉยก่อนจะพูดต่อ

“เอาละ คือนี้นี้ยอีกยาวไกล วันนี้เราจะเปลี่ยนมาฟังเรื่อง สยองขวัญระทึกขวัญกันบ้างนะเด็ก ๆ แม่ได้หนังสือเล่มใหม่มา ดูแล้ว น่าสนุกดี มาเริ่มเรื่องแรกกันเลยนะ”

บ้านงนุชบอกแล้วหันไปมองต้นบอนสีทำเหมือนว่าพวกมัน มีชีวิต ก่อนจะหยิบแก้วกาแฟขึ้นจิบอีกครั้ง จากนั้นเปิดหนังสือในมือออก แล้วเอ่ย

“เรื่องแรกสำหรับคืนนี้...สางสังคโลก”

สางสังคโลก

-1-

สุโขทัย...รุ่งอรุณแห่งความสุข

‘มรดกโลกล้ำเลิศ กำเนิดลายสือไทย เล่นไฟลอยกระทง ดำรงพุทธศาสนา งามตาผ้าตีนจก สังคโลกทองโบราณ สักการแม่ย่าพ่อขุน รุ่งอรุณแห่งความสุข’

คำขวัญประจำจังหวัดสุโขทัยเห็นเด่นเป็นสง่าอยู่ในโบรชัวร์การท่องเที่ยวที่ **พุทธภูมิ** ได้มาจากงานแฟร์ที่จัดขึ้นเมื่อต้นปี เขาไม่เคยมาจังหวัดสุโขทัยมาก่อน รู้แต่ว่าสุโขทัยคือเมืองเล็ก ๆ ทางภาคเหนือตอนล่างภาคกลางตอนบน แสงสียังมีไม่มากนัก ชาวเมืองอยู่กันอย่างสงบหอมกรุ่นไปด้วยกลิ่นพระพุทธรักษา นั่นคือเหตุผลว่าทำไมเขาถึงชื่อ ‘พุทธภูมิ’ เพราะแม่ของเขาเคยมาเที่ยวที่นี่และประทับใจในเมืองเล็ก ๆ แห่งนี้

พุทธภูมิ...แผ่นดินแห่งพุทธศาสนา

พุทธภูมิเดินทางด้วยสายการบินเล็ก ๆ ที่บินตรงจากสนามบินสุวรรณภูมิสู่สนามบินแห่งจังหวัดสุโขทัย ชายหนุ่มวางแผนการเดินทางท่องเที่ยวมาเป็นอย่างดี อันที่จริงเขาไม่ได้มาเที่ยวอย่างเดียวหรอก เขาตั้งใจว่าจะมาเหยียบแผ่นดินจังหวัดสุโขทัยเพื่อหาข้อมูลเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่แม่จะหาได้จากอินเทอร์เน็ตได้ง่ายมากในยุคนี้ แต่การได้ฟังจากปากคนพื้นที่มันดูขลังและลึกซึ้งกว่า ที่สำคัญบางสิ่งบางอย่างต้องเห็นด้วยตาถึงจะเข้าใจ อย่างที่บอก...พุทธภูมิไม่ได้มาเที่ยวอย่างเดียว เขามาหาข้อมูลเพื่อเขียนนิยายกึ่งนำเที่ยวเรื่องใหม่ ‘อรุณรุ่ง...ที่กรุงสุโขทัย’

ทันทีที่เหยียบแผ่นดินสุโขทัย พุทธภูมิรู้สึกได้ถึงความสงบและอบอุ่นไปด้วยร่องรอยแห่งอารยธรรมโบราณ เขาเดินตรงไป

หยิบกระเป๋าเดินทางใบย่อมทางด้านหนึ่งของสนามบิน ก่อนจะเดินตรงออกจากอาคารรับส่งผู้โดยสารที่ถูกสร้างในแบบลักษณะทรงไทยเปิดโล่งตามศิลปะสุโขทัยโบราณเพื่อความกลมกลืนและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของจังหวัดสุโขทัย อาคารหลังนี้ยังได้รับรางวัลสถาปัตยกรรมดีเด่น ปี 2541 จากสมาคมสถาปนิกสยามฯ อีกด้วยแน่นอนว่าพุทธภูมิไม่รีรอที่จะรีบถ่ายภาพอาคารรับส่งผู้โดยสารแห่งนี้ไว้หมายจะนำไปใส่ในนิยายของเขา เมื่อได้ภาพตามที่ต้องการแล้วชายหนุ่มจึงรีบลากกระเป๋าออกมาทางด้านหน้าอาคารผู้โดยสารขาออก มองหารถตู้ของทางโรงแรมที่นัดหมายให้มารับ เขาเลือกที่จะพักในตัวเมืองสุโขทัยแทนที่จะไปพักในอำเภอเมืองเก่า ทั้งที่ตรงนั้นใกล้กับอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัยแหล่งที่พุทธภูมิจะหาข้อมูลในการเขียนนิยายมากกว่า แต่ก็อย่างที่บอก เขาวางแผนการเดินทางไว้เรียบร้อยแล้ว และการพักที่อำเภอเมืองสุโขทัยก่อนหนึ่งคืนนั้นก็เพราะเขาอยากจะได้เดินเที่ยวตลาดปสาน¹ ที่ตั้งชื่อเลียนแบบตลาดโบราณสมัยสุโขทัย ซึ่งเพี้ยนมาจากคำว่า ‘บาสซาร์’ ในภาษาเปอร์เซีย ซึ่งตลาดปสานในปัจจุบันนั้นแม้จะไม่ได้เหมือนในสมัยโบราณเสียทีเดียว แต่ก็ยังมีอาหารพื้นเมืองและสินค้าพื้นเมืองขาย พ่อค้าแม่ค้าแต่งตัวด้วยผ้าพื้นเมือง พุทธภูมิคงได้ลิ้มชิมรสอาหารสุโขทัยและได้ข้อมูลดี ๆ กลับไปใส่ในนิยายเป็นแน่

นั่นไง... รถตู้ของทางโรงแรมมารอโน่นแล้ว

ชายหนุ่มไม่รอช้า รีบเดินตรงไปยังรถตู้ของโรงแรมที่เหมือนรถออร์โธด็อกซ์ของเขาอยู่เพียงคนเดียว แต่ยังไม่ทันจะได้เดินไปถึงเป้าหมาย ก็มีมือของใครบางคนมาแตะที่ไหล่ของชายหนุ่ม พุทธภูมิสะดุ้งเฮือกแล้วหันมอง พบนักท่องเที่ยวยาวสาวสองคนที่วิ่งกระหืดกระหอบ

1 ตลาดปสาน ในสมัยสุโขทัยนั้นเป็นแหล่งซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าทั้งของชาวเมืองสุโขทัยและชาวเมืองใกล้เคียง ในศิลาจารึกระบุไว้ว่าสินค้าที่ซื้อขายกันในตลาดปสานมีหลายประเภท ตั้งแต่ผลไม้ เครื่องอุปโภคบริโภคต่าง ๆ และสัตว์ที่ใช้เป็นแรงงานเป็นพาหนะ อย่างเช่น วัวและม้า ตลาดปสานนั้นตั้งอยู่ทางตอนเหนือของเมืองสุโขทัย ลักษณะของตลาดเป็นลานกว้าง ๆ เหมาะสำหรับเป็นที่ชุมนุมกันของผู้ซื้อและผู้ขาย รูปแบบของตลาดเช่นนี้อาจจะเรียกได้ว่า ตลาดบก เพราะมีท่าเลที่ตั้งค้าขายอยู่บนบก ตัวของตลาดในสมัยสุโขทัย ที่ปรากฏในหลักศิลาจารึก เช่น ตลาดป่าตองขายใบตอง ตลาดป่าพร้าวขายมะพร้าว ตลาดป่าตะกั่วขายโลหะตะกั่ว จะเห็นได้ว่า ตลาดมีลักษณะการขายสินค้าเป็นแหล่ง ๆ ไป

มาราวกับต้องการจะมาพบเขาโดยเฉพาะ พุทธภูมิก่อนข้างมั่นใจว่าเขาไม่รู้จักสตรีสองนางนี้...หรือจะเป็นแฟนนิยายของเขา ?

“คุณคะ...คุณ” หนึ่งในสองหญิงแปลกหน้าเอ่ยทักด้วยน้ำเสียงกระหืดกระหอบ

“ครับ...มีอะไรเหรอครับ ?” พุทธภูมิเลิกคิ้วด้วยความสงสัย ลังเลว่าควรทำหน้ากับสตรีสองนางนี้เช่นไร...สงสัย ? ยิ้มแย้ม ? หรืออย่างไรดี ?

“กระเป๋าใบนี้ของคุณหรือเปล่าคะ เพราะกระเป๋าใบที่คุณจะเอาไปนั้นมันของฉันคะ” สิ่งที่เธอบอกทำเอาพุทธภูมิก้มมองดูกระเป๋าของตัวเอง มันเหมือนกระเป๋าของเขาทุกอย่างถ้าไม่พบว่ามียี่ห้อเกอรรูปรองชาติอังกฤษแปะไว้ทางด้านมุมขวาของกระเป๋าดำเดินทาง ซึ่งของเขา...ไม่มี

“เอ่อ...จริงด้วยครับ” ชายหนุ่มรีบบอกแล้วส่งกระเป๋าคืนให้เจ้าของที่แท้จริง เจ้าหล่อนจึงส่งกระเป๋าของพุทธภูมิกิน อีกฝ่ายจึงทำได้เพียงยิ้มแห้ง ๆ อย่างรู้สึกผิดพลางกล่าวขอโทษ

“ขอโทษด้วยนะคะ ที่สนามบินสุโขทัยไม่ได้มีสายพานแบบที่อื่น พนักงานเอากระเป๋ามาวางเรียง ๆ กัน ผมเลยหยิบมาโดยไม่ทันดู ยังไงก็ขอโทษอีกทีนะคะ” พุทธภูมิก้มหัวเล็ก ๆ เป็นเชิงขอโทษ เธอพยักหน้ารับแล้วยิ้มให้นักท่องเที่ยวที่มาเยือนเมืองสุโขทัยเหมือนกัน ไม่ได้ถือสาอะไร ทุกอย่างมันผิดพลาดกันได้

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอตัวก่อนนะคะ” ว่าแล้วสตรีสองนางจึงพากันเดินไปที่รถตู้อีกคัน ทางด้านหน้ารถตู้มีป้ายวางบอกไว้ว่า ‘โรงแรม Sukhothai Floral’

เอ๊ะ...โรงแรมนี้เขาจองไว้สำหรับคืนพรุ่งนี้นี่นา
หวังว่าจะได้เจอ ‘เธอ’ อีกครั้งนะ...

-2-

จากสนามบินมาถึงอำเภอเมืองสุโขทัยใช้เวลาเดินทาง

ประมาณสามสิบนาที ซึ่งกว่าจะเข้าเช็คอินและเก็บข้าวของเสร็จเรียบร้อย ก็เกือบจะเย็นย่ำแล้ว ชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นชุดลำลองสบาย ๆ คั่วกำลังคั่วใจขึ้นคัล่องคอง ก่อนจะเดินออกไปชมเมืองเล็ก ๆ ที่แสนจะสงบ ดูวิถีชาวบ้านที่กำลังเริ่มออกมาใช้ชีวิตในช่วงกลางคืน เป้าหมายในคืนนี้คือการเดินเที่ยวชมตลาดปสานที่มีข้าวของมากมายขาย ทั้งยังมีการแสดงทางวัฒนธรรมให้ได้ชมด้วย

ตลาดปสานนั้นเริ่มตั้งตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ตกดิน สองข้างของถนนมีข้าวของมากมายวางเรียงรายขาย ดูตื่นตาตื่นใจสำหรับนักท่องเที่ยวและชาวต่างชาติเหลือเกิน พุทธภูมิเดินอย่างช้า ๆ ตี๋มตำบรยากาศในยามเย็นของเมืองสุโขทัยที่เริ่มได้กลิ่นความหนาวเย็นมาเยือนบ้างแล้ว อาหารหลายอย่างเขาก็เพิ่งเคยได้กินที่นี่เป็นครั้งแรก อย่างเช่น ข้าวเป็็บ ซึ่งก็คือก๋วยเตี๋ยวชนิดหนึ่ง ที่มีกรรมวิธีการทำเส้นคล้ายกับข้าวเกรียบปากหม้อที่เขาเคยเห็น หญิงชราเจ้าของร้านใช้ผ้าขาวบางขึงบนปากหม้อดินจนตึง ในหม้อดินนั้นต้มน้ำให้เดือดจนเกิดไอน้ำลอยระล่อง จากนั้นเธอก็ละเลงแป้งข้าวเจ้าลงบนปากหม้ออย่างชำนาญ ไอน้ำเดือดจนทำให้แป้งสุกในอีกไม่กี่นาทีต่อมา หลังจากนั้นก็ใส่ส่วนผสมและผักต่าง ๆ เท่าที่เห็นก็พวกผักกะหล่ำปลี ถั่วงอก ลงไปบนแผ่นแป้งบาง เมื่อปิดฝาอีกครั้งจนผักพอสุกจึงเปิดฝาดอก แล้วใช้ตะหลิวตักพับแป้งไปมาเพื่อห่อไส้ผักนั้นให้ได้รูปทรงสวยงามก่อนจะตักใส่ชาม

“ทำไมถึงเรียกข้าวเป็็บหรือครับคุณยาย ?” พุทธภูมิเอ่ยถามด้วยความสงสัย หญิงชราตอบพลางตักหมูแดงและหมูสับลงไปในถ้วยตามด้วยไข่ดาวที่ไม่ได้ใช้วิธีการทอดแต่เป็นการนึ่งบนปากหม้อดินจนสุกแล้วเติมน้ำซุ๊ปเคี้ยวกระดูกหมูจนหอมกรุ่น ปิดท้ายด้วยการโรยกากหมูเจียวกับผักชีลงไป แล้วส่งให้กับนักท่องเที่ยวหนุ่ม

“เป็็บ แปลว่าพับไปพับมานะพ่อหนุ่ม วิธีการทำมันต้องพับแป้งไปมา เคঁาเลยเรียกว่าข้าวเป็็บ บางคนก็เรียกก๋วยเตี๋ยวพระร่วง” หญิงชรา

บอกอย่างเป็นทางการ พุทธภูมิพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินไปนั่งที่โต๊ะตัวเล็ก ๆ ที่ตั้งไว้แล้วดักข้าวเป็บบิ้นชิมรสชาติมันกลมกล่อมดี หากใครอยากได้รสชาติที่จัดขึ้นก็มีพวกเครื่องปรุงวางไว้ให้เติมได้สะดวก ในระหว่างที่ชายหนุ่มกำลังเติมพลังยามเย็นนั้น สายตาก็มองตรงไปยังร้านรวงอื่น ๆ ที่มีทั้งร้านก๋วยเตี๋ยวแบบ ฝัดไทยสุโขทัย ขนมวง ขนมเกลียว และอาหารอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งเขาคงได้มีโอกาสชิมในมื้ออื่น ๆ ตอนนี่แค่ข้าวเป็บบิ้นถ้วยเดียวก็น่าจะอิ่มพอดีแล้ว เต็มใจต้องไปเดินชมตลาดที่มีระยะทางหลายกิโลเมตร หากกินเยอะมากไปจะจุกตายเสียก่อน

เมื่อเติมพลังเรียบร้อยแล้ว พุทธภูมิก็เดินชมข้าวของที่มาวางขายในตลาดปสานด้วยความสนใจ แม้ไม่ใช่ของพื้นเมืองทั้งหมดเนื่องจากยุคสมัยที่เปลี่ยนไป เราจะเห็นบาร์บีคิว แฮมเบอร์เกอร์ ไก่ทอดขายอยู่ด้วยเพื่ออำนวยความสะดวกในการกินให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่พุทธภูมิเห็นมาเดินกันคึกคักมากกว่าคนพื้นที่เสียอีก ชายหนุ่มยกกล้องคู่ใจขึ้นมาถ่ายภาพบรรยากาศในตลาดปสานไว้ หวังว่าจะใช้เป็นฉากหนึ่งในนิยายของตัวเอง โดยไม่ลืมที่จะแวะซื้อก๋วยเตี๋ยวแบบติดไม้ติดมือกลับไปกินที่โรงแรมรอบดึกด้วย

ในขณะที่กำลังถ่ายภาพตรงไปยังร้านขายผ้าซิ่นตีนจกของดีของอำเภอศรีสัชชนาลัยนั้น ชายหนุ่มก็ถึงกับชะงักแล้วละสายตาออกจากเลนส์กล้อง ภาพของสตรีสองคนนั้นที่เขาเจอที่สนามบินสุโขทัย กำลังลองผ้าซิ่นตีนจกกันอย่างสนุกสนานทำเอาพุทธภูมินิ่งไปชั่วอึดใจ ก่อนจะตัดสินใจยกกล้องขึ้นมาดัดเตอร์ภาพของหนึ่งในสองคนนั้น คนที่เขาหยิบกระเป๋าสองของเธอผิดมา รู้สึกถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก ซึ่งดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกเหมือนถูกจับจ้อง เธอเงยหน้าจากผ้าซิ่นตีนจกที่กำลังทาบกับร่างอยู่ขึ้นมอง ตาสบตา มีปฏิกิริยาเป็นเลนส์กล้อง พุทธภูมิรีบลดกล้องลงแล้วหันหลังเดินฝ่าฝูงชนไปในทันทีด้วยหัวใจที่เต้นแรง

1 ก๋วยเตี๋ยวแบบ เป็นก๋วยเตี๋ยวเส้นเล็กแห้งที่ใช้ธัญญาเส้นเล็กไปนั่งพร้อมกับผักบุ้ง ถั่วงอกและผักต่าง ๆ จากนั้นนำขึ้นมารอยหน้าด้วยถ้วยตบและเครื่องปรุงต่าง ๆ มีหมูแดงและกากหมูวางมาข้างเคียง หากชอบเปรี้ยวก็สามารถบีบมะนาวเพิ่มได้ตามใจ เสริฟพร้อมน้ำซุประกุกหมูร้อน ๆ ๑ คลอง

“มองหาใครอะแก?” เพื่อนสาวที่ชื่อ กีบ เอ่ยถาม เมื่อเห็นเพื่อนไม่ได้สนใจผ้าชิ้นตีนจกสีม่วงคุดที่กำลังทาอยู่ที่เอว

“เหมือนมีคนมองอยู่นะ” สาวเจ้าตอบ มะนาว รู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ แต่ทว่าตอนนี้กลับไม่พบใครที่ทำแบบนั้น... หรือบางทีเธออาจคิดไปเอง?

“ไหนๆ หล่อใหม่?” กีบยื่นหน้ายื่นตามาดู หากเป็นฝรั่งจะได้เข้าไปทำความรู้จัก เธอชอบชาวต่างชาติ

“ไม่มีแล้ว สงสัยคิดไปเอง ว่าแต่ผืนนี้สวยไหม?” มะนาวรีบเปลี่ยนเรื่อง กีบทำท่าเสียดายก่อนจะช่วยเพื่อนเลือกผ้าชิ้นตีนจกไปใส่ กระนั้นมะนาวเองก็อดที่จะเงยหน้ามองไปตรงจุดเดิมที่เหมือนมีคนมองเธออีกครั้งไม่ได้

ที่มุมหนึ่งของตลาดปसान พุทธภูมิแอบมองอีกฝ่ายอยู่แล้วยิ้มยกกล้องดิจิทัลออกมาเปิดดูที่จอภาพ ได้ภาพของผู้หญิงคนนั้นหลายภาพเหมือนกัน หวังว่าสักวันคงได้ส่งให้เธอและบอกว่า ผ้าชิ้นตีนจกสีม่วงคุดนั้นเหมาะกับเธอจริง ๆ

พุทธภูมิตื่นแต่เช้าตรู่ออกมาดักบาตรร่วมกับชาวเมืองที่บริเวณหน้าวัดราชาณี เอาฤกษ์เอาชัยให้เขาได้ข้อมูลดี ๆ กลับไปเขียนนิยายที่กรุงเทพฯ ก่อนจะนั่งวินมอเตอร์ไซค์ไปที่ศาลพระแม่ย่า¹ แห่ลงรวมจิตใจของชาวสุโขทัย เต็มน้ำม้นตะเกียงและทำบุญเล็กน้อย จึงเดินทางกลับมาเก็บข้าวของลงกระเป่าแล้วเช็คเอาต์ออกก่อนเวลา รีเช็พชั้นสวามิภักดิ์ในเมืองกล่าวขอบคุณแล้วเอ่ยถาม

“จะให้ทางโรงแรมนำรถตู้ไปส่งที่ไหนต่อหรือเปล่านั้น?” เป็น

1 พระแม่ย่า คือ เทวรูปสลักหินชนวนที่ชาวสุโขทัยเคารพนับถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองแต่เดิมนั้นประดิษฐานอยู่ที่ถ้ำแม่ย่า ในเขตเทือกเขาหลวงบริเวณหมู่บ้านโง้งบ่อ อำเภอศรีมาต จังหวัดสุโขทัย ถ้ำแม่ย่าเป็นเพียงเงื้อมออกมาทางใต้ ลึกประมาณ 3 เมตรเศษ องค์พระแม่ย่าหันไปทางทิศใต้ ตามเงื้อมเขาที่ยื่นล้ำออกมา หลังเงื้อมเขามีถ้ำตัน ๆ องค์พระแม่ย่าสลักด้วยหินชนวนเป็นรูปสตรี มีเครื่องประดับอย่างสตรีโบราณสูงศักดิ์ ประทับยืนตรง แขนทั้งสองข้างแนบกาย ทรงภูษาปลอยชายไสวเป็นเชิงชั้นทั้งสองข้าง ไม่สวมเสื้อหรือใส่เสื้อกำไลต้นแขน กำไลข้อมือและกำไลข้อเท้าทั้งสองข้าง สวมฉลองพระบาทปลายงอน พระพักตร์ยาว พระหนุเสียมสวมมงกุฎเป็นชฎาทรงสูง ยอดศิลาส่วนเหนือมงกุฎแตกบินหายไปเล็กน้อย ขนาดของพระรูปรวมแท่นหินจำหลักอยู่ในแผ่นหินเดียวกัน มีความสูง 52 นิ้ว ประวัติของพระแม่ย่านั้น ไม่มีหลักฐานยืนยันแน่นอนว่าเป็นใคร แต่ชาวสุโขทัยส่วนใหญ่เข้าใจว่าเป็นนางเสือง พระราชชนนีของพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ในสมัยนั้นกษัตริย์เปรียบเสมือนพ่อของคนทั้งเมือง ไพร่ฟ้าประชาชนเปรียบประดุจลูก จึงเรียกมารดาของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชว่า “ย่า” การเรียกชื่อถ้ำแม่ย่า เขาแม่ย่า ชาวสุโขทัยจึงเรียกตามความเชื่อดังกล่าว

บริการเสริมที่มีให้กับนักท่องเที่ยว...แต่คงไม่ฟรี!

“ไม่ดีกว่าครับ คือผมอยากจะลองนั่งรถคอกหมู¹ไปที่เมืองเก่าเอง ไม่ทราบว่ารถคอกหมูต้องไปนั่งตรงไหนครับ?” พุทธภูมิเอ่ยถาม รีเซ็ปชัน ร้องอ้อแล้วบอก

“อ้อ รถคอกหมูจะอยู่ทางโน้นค่ะ ไปไกลจากโรงแรมพอสมควร ให้รถจากทางโรงแรมไปส่งก็ได้ค่ะ ไม่คิดค่าบริการ” เธอบอกอย่างมีน้ำใจ ครั้นจะปฏิเสธก็นึกสภาพตัวเองลากกระเป๋าเดินต้อก ๆ ไปยังเป้าหมาย ที่ดูท่าจะไกลไม่ใช่น้อยเมื่อก่อน ที่สำคัญจะเสียเวลาซะเปล่า ๆ วันนี้เขาหมาย จะปั่นจักรยานชมอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัยทั้งวัน ดังนั้นจึงขอรับน้ำใจ จากทางโรงแรมไว้ดีกว่า

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนด้วยนะครับ”

“ด้วยความยินดีค่ะ” สาวเจ้าบอกเสียงหวาน ก่อนจะยกหู โทรศัพท์ประสานงานกับพนักงานฝ่ายอื่นสักอึดใจแล้วหันมาบอกกับ พุทธภูมิ “ประธานโทษนะคะคุณลูกค้า คือตอนนี้รถตู้คิวเต็มหมดเลยคะ มีแต่สามล้อแดงไปส่งได้ไหมคะ?” เธอเอ่ยถาม พุทธภูมิย่นคิ้ว

“สามล้อแดง? เป็นยังไงเหอครับ?”

“ลักษณะของรถสามล้อแดงจะเป็นเหมือนมอเตอร์ไซค์ดัดแปลง ค่ะ ทำเป็นสามล้อ จะมีส่วนพื้นที่สำหรับให้คุณลูกค้านั่งด้านหน้ารถ คนขับรถจะอยู่ท้ายรถ เหมือนรถซาเล้ง มีเบาะนั่งแบบสองแถว มีหลังคา กันแดดกันฝน ไม่ต้องกลัวร้อนนะคะ รถแบบนี้คนสุโขทัยเรียกว่าสามล้อแดงค่ะ” รีเซ็ปชันสาวอธิบายลักษณะรถสามล้อแดงให้พุทธภูมิฟัง ชายหนุ่ม พยักหน้ารับ เขาว่าเมื่อเข้าตอนที่เขาตัดขาตราเขาเห็นรถแบบนี้รับส่ง

1 รถคอกหมู คือ ชื่อที่ใช้เรียกรถโดยสารหรือรถสองแถวของอำเภอองไกรลาค รถคอกหมูหรือรถสองแถว เริ่มมีเมื่อประมาณ 60 กว่าปีมาแล้ว โดยเริ่มแรกมีจำนวน 3 คัน เป็นของนายประหยัด นายลอย และนายหนาด เป็นรถยี่ห้อ TOYOPEET ใช้โดยสารคน สัมภาระและสินค้าต่าง ๆ เช่น ปลา ร้า ปลาสด ข้าว ถั่ว เป็นต้น ไปจังหวัด พิษณุโลก หรือจังหวัดสุโขทัย เนื่องจากการเดินทางทางบกมีความสะดวกกว่าทางน้ำ จึงมีการนำสินค้ามาขึ้นที่ท่าหน้า บ้านกง แล้วเดินทางด้วยรถคอกหมู ไปปลายทางที่ต้องการ เดิมคิดค่าโดยสารไปจังหวัดสุโขทัยเป็นราคา 1 บาท และคิดค่าโดยสารไปจังหวัดพิษณุโลกเป็นราคา 2 บาท ปัจจุบันงบไกรลาคยังมีการใช้รถคอกหมูเป็นรถโดยสาร ประจำอำเภอ นักท่องเที่ยวนิยมใช้บริการ รถคอกหมูนี้ก็อีกหนึ่งการขนส่งที่นักท่องเที่ยวนิยมกัน แต่จะมีรอบขึ้น ตามเที่ยวที่กำหนดไว้ หรือใครที่มาเที่ยวกันหลาย ๆ คนอยากได้บรรยากาศแบบคนสุโขทัย ก็สามารถเช่าเหมาคัน นั่งจากตัวเมืองสุโขทัยไปยังอุทยานประวัติศาสตร์ฯ ได้

นักเรียนอยู่ ยังคิดว่าอยากจะลองนั่งสักครั้ง ตอนนี้เป็นโอกาสดีที่ได้นั่งแล้ว
“ไม่มีปัญหาครับ”

“ถ้าอย่างนั้นรอสักครู่ นะคะ เดี่ยวรถสามล้อแดงจะมารับตรง
ด้านหน้าโรงแรม ขอขอบคุณที่ใช้บริการค่ะ กลับมาเยือนสุขุขัยคราวหน้า
อย่าลืมมาพักที่นี้นะคะ” รีเซ็ปชันสาวยกมือไหว้อีกครั้ง พุทธภูมิ
รีบยกมือไหว้ตอบ แม้จะเป็นเพียงแค่หนึ่งคืนที่ได้พักที่นี่ แต่ก็ประทับใจ
ในบริการจนคิดว่าถ้ากลับมาเที่ยวสุขุขัยอีกครั้งต้องกลับมาใช้บริการ
ที่โรงแรมแห่งนี้แน่นอน

เพียงอีตี่ใจรถสามล้อแดงก็แล่นเข้ามาจอดที่หน้าโรงแรมเล็ก ๆ
พนักงานวัยกลางคนกึ่งลูกจอร์มมายกกระเป๋าเดินทางของพุทธภูมิไปวางไว้
ข้างหน้ารถก่อนจะเชื่อเชิญให้ลูกค้าขึ้นไปนั่ง เขาสตาร์ทเครื่องแล้วขับรถ
ออกไปบนถนนใหญ่ พุทธภูมียกกล้องขึ้นมาถ่ายภาพบ้านเมืองไว้
อากาศยามเช้าของเมืองสุขุขัยชัชชยพัตมากระทบใบหน้า นานเท่าไรแล้ว
ที่เขาไม่ได้สูดอากาศดี ๆ เข้าเต็มปอดแบบนี้

“ทำไมถึงอยากนั่งรถคอกหมูล่ะครับ อันที่จริงรถตู้ของทางโรงแรม
ไปส่งได้ นะครับ อาจเสียค่าบริการนิดหน่อยแต่สบายกว่าเยอะ” ชายคนขับ
รถสามล้อแดงเอ่ยถาม พุทธภูมิลดกล้องลงแล้วหันไปยิ้มอย่างเป็นมิตร
ให้เขาก่อนจะตอบคำถาม

“พอดีอ่านหนังสือเจอมานะครับว่ารถคอกหมูของสุขุขัย
ถือเป็นของดีอย่างหนึ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ควรพลาด เลยอยากลอง
นะครับ ว่าแต่ทำไมถึงเรียกรถคอกหมูล่ะครับ ?” เพื่อไม่ให้เป็นการ
เสียเที่ยว ชายหนุ่มจึงเอ่ยถามข้อมูลกับพนักงานของโรงแรมเสียเลย

“รถคอกหมูมันก็คือรถสองแถวดี ๆ นั่นแหละครับ ผมเห็นมา
ตั้งแต่เกิดแล้ว เมื่อก่อนก็นั่งรถคอกหมูมาโรงเรียนประจำ ที่คนสุขุขัย
เรียกรถคอกหมูอาจเป็นเพราะลักษณะมันเหมือนคอกหมู มีไม้กันข้าง
เหมือนคอก ไปลองนั่งดูก็ได้ครับ จะได้ลองใช้ชีวิตแบบคนໂຫ້ຍ...เอ๊ย!
สุขุขัย คนสุขุขัยจะเรียกตัวเองว่าคนໂຫ້ຍนะครับ” พนักงานบอกแล้ว

หัวเราะ พุทธภูมิจำลองหัวเราะตาม สัมผัสได้ถึงมิตรไมตรีของอีกฝ่าย

ไม่นานนักรถสามล้อแดงก็แล่นเข้ามาจอดที่ท่ารถซึ่งมีรถคอกหมูจอดเรียงแถวเตรียมพร้อมจะให้บริการกันตามเวลาที่กำหนดไว้บนกระดานเก่าๆ ทางด้านหนึ่ง บัดนี้รถคันหน้าสุดมีผู้โดยสารนั่งจนเกือบเต็มแล้ว เด็กกรรเชียงตะโกนเรียกผู้โดยสารเสียงดังลั่น

“รถจะออกไปเมืองเก่าแล้วเน้อ Let's go to old city... quickly quickly!”

ชาวต่างชาติสามภรรยาคนหนึ่งรีบวิ่งขึ้นรถคอกหมูทันที ขณะที่พุทธภูมิจำลองจากรถสามล้อแดงโดยมีพนักงานช่วยยกกระเป๋าไปจนถึงรถคอกหมู ชายหนุ่มล้วงแบงก์ยี่สิบส่งให้กับพนักงานผู้นั้น เขายกมือไหว้แล้วรับน้ำใจนั้นไว้...น้ำใจที่ต่างก็มีให้กัน

“ขอบคุณนะครับ”

“ด้วยความยินดีครับ ขอให้เที่ยวให้สนุกนะครับ”

พุทธภูมิจำลองรับแล้วรีบขึ้นรถคอกหมูเป็นคนสุดท้าย ก่อนที่รถจะแล่นออกจากท่า ชายหนุ่มสังเกตเห็นผู้โดยสารภายในรถคอกหมูส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเสียเป็นส่วนมาก มีชาวบ้านบ้างประปราย ก็อย่างที่เคยอ่านในนิตยสาร ในอินเทอร์เน็ตมานานั้นแหละ ยุคสมัยเปลี่ยนไป บ้านเกือบทุกบ้านก็มีรถส่วนตัวที่เดินทางสะดวกสบาย ไม่ค่อยมาใช้รถโดยสารให้ลำบากลำบากนหรือ ปัจจุบันนี้รถสองแถวหรือรถคอกหมูจึงมีไว้รับส่งนักท่องเที่ยวที่อยากสัมผัสบรรยากาศการนั่งรถคู่บ้านคู่เมืองของสุโขทัยเสียมากกว่าจะใช้งานแบบจริง ๆ จัง ๆ ยกตัวอย่างกลุ่มผู้ใช้บริการ...ก็เขานี่ไง

ไม่นานนัก รถสองแถวก็มาจอดทางด้านหน้าของอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย หรือที่คนสุโขทัยเรียกสั้น ๆ ว่าเมืองเก่า แม้จะยังไม่ได้เข้าไปแต่พุทธภูมิจำลองก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายแห่งประวัติศาสตร์ที่ต้องการเดินทางมาสัมผัสด้วยตัวเอง ชายหนุ่มดูแผนที่ของโรงแรม Sukhothai Floral ในแท็บเล็ตเพื่อหาพิกัดให้แน่ชัด ซึ่งตอนมองก็เห็น

ว่าอยู่ใกล้กับเมืองเก่าเพื่อให้เดินทางสะดวก แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ชายหนุ่มเดินออกจากจุดที่รถคอกหมูจอด เลี้ยวมาทางซ้ายได้ไม่ถึงห้าร้อยเมตรก็เจอกับโรงแรม Sukhothai Floral แล้ว ชายหนุ่มยังไม่ได้เช็คอินเพราะยังไม่ถึงเวลาที่เช็คอินได้ จึงทำได้แค่ฝากกระเป๋าไว้กับรีเซ็ปชันแล้วคว้ากระเป๋าเป้ออกมาสะพาย ภายในกระเป๋าเป็นอุปกรณ์ไปด้วยแท็บเล็ตที่มีไว้สำหรับจดบันทึกและหาข้อมูลเกี่ยวกับอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย หมดยุคที่จะมาทางแผนที่กระดาศเที่ยวแล้ว

จักรยานมีให้เช่าอยู่บริเวณหน้าอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย โชคดีที่ทางโรงแรมที่พุทธภูมิจองไว้นั้นมีบริการให้เช่าจักรยานด้วย ชายหนุ่มจึงใช้บริการของที่นี่ ไม่ต้องเดินอ้อมกลับมาหาร้านเช่าจักรยานให้เหนื่อย ชายหนุ่มแวะซื้อขนมปังกับน้ำขวดติดกระเป๋าไว้ด้วย เพราะวันนี้อาจต้องสมบุกสมบันทั้งวัน

ที่แห่งแรกที่ชายหนุ่มจะไปเยือนคือวัดวชิราอารามภายในเขตกำแพงเมือง ที่พลาดไม่ได้คือวัดมหาธาตุอันเป็นวัดที่สำคัญที่สุดในอุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ตามข้อมูลที่ได้มาจากเว็บไซต์ของกรมศิลปากรนั้น วัดมหาธาตุตั้งอยู่ในใจกลางเมืองตามแบบแผนความเชื่อในเรื่องจักรวาลแบบอินเดียโบราณ เป็นวัดที่มีความสำคัญประกอบด้วยเจดีย์ประธาน วิหาร มณฑป โบสถ์ และเจดีย์รายจำนวนมากถึง 200 องค์ เจดีย์ประธานของวัดตั้งเด่นสง่างามมีลักษณะเป็นเจดีย์ทรงดอกบัวตูมถือว่าเป็นสถาปัตยกรรมที่แสดงถึงเอกลักษณ์ของศิลปะสุโขทัยโดยแท้ เจดีย์ทรงดอกบัวตูมนั้นตามที่พุทธภูมิหาข้อมูลก่อนเดินทางมาเยือนมีชื่อเรียกอีกอย่างว่า ‘เจดีย์ทรงพุ่มข้าวบิณฑ์’ การหาข้อมูลเบื้องต้นก่อนมาเที่ยวมันก็ดีเช่นนี้ อ้าว...ชมตัวเอง!

ชายหนุ่มใช้เวลาถ่ายภาพที่วัดมหาธาตุอยู่จิตใจใหญ่ ก่อนจะปั่นจักรยานออกไปวัดศรีสวย ที่ตั้งอยู่ห่างออกไปทางตอนใต้ของวัดมหาธาตุประมาณ 350 เมตร ที่วัดแห่งนี้สงบร่มรื่นจนชายหนุ่มถือโอกาสนั่งพักที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ หยิบเอาขนมปังกับน้ำดื่มขึ้นมากินเป็น

อาหารกลางวัน แต่ตร้อนเสียจนร่างกายอยากจะสั่งให้ปั่นจักรยานกลับ
โรงแรมเสีย แต่ความตั้งใจสั่งเสียงูให้ไปถึงเป้าหมายของวันนี้ นั่นคือ
วัดพระพายหลวง ที่ที่ซึ่งมีบางสิ่งบางอย่างที่เขาอยากไปเห็นกับตา
สัมผัสกับมือ มากกว่าที่เห็นภาพในอินเทอร์เน็ต นั่นคือ...เตาทุเรียง

เตาทุเรียง...ใช่ เขาไม่ได้บอกผิด เตาทุเรียงไม่ใช่เตาทุเรียน
อย่างที่หลาย ๆ คนเข้าใจ เตาทุเรียงเรียกอีกอย่างว่าเตาเผาเครื่องสังคโลก
คำว่าสังคโลกนั้นเป็นชื่อที่มีความหมายถึงเครื่องปั้นดินเผาที่ผลิตขึ้น
ในสมัยสุโขทัย พุทธภูมิเคยเห็นของจริงในพิพิธภัณฑ์ที่กรุงเทพฯ
เครื่องสังคโลกนั้นพบได้ที่เมืองสุโขทัยและเมืองศรีสัชนาลัยซึ่งเขาวางแผน
จะไปเที่ยวต่อหลังจากหาข้อมูลที่นี่พอแล้ว เครื่องสังคโลกนั้นเป็นจำพวก
เครื่องถ้วยชามที่เคลือบสีต่าง ๆ เช่น สีเขียวไข่กา สีน้ำตาล เขียนลาย
ใต้เคลือบสีเป็นรูปต่าง ๆ อย่างเช่นลายปลา ลายกนกจักร ลายพันธุ์พฤกษา
และอีกหลายลวดลายที่ต่างก็สวยงามทั้งสิ้น เท่าที่พุทธภูมิศึกษา
เครื่องสังคโลกในสมัยโบราณนั้นยังเป็นสินค้าส่งออกไปขายยังนอก
อาณาเขตสุโขทัยอย่างกว้างขวาง ทั้งในดินแดนแถบที่เป็นประเทศไทย
ปัจจุบัน เช่นที่จังหวัดอยุธยา คาบสมุทรมลายู และตามหมู่เกาะต่าง ๆ
เช่น ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และญี่ปุ่นด้วย ที่เขาต้องหาข้อมูลแนว
ขนาดนี้ก็เพราะนิยายเรื่องที่กำลังจะเขียนมีพระเอกเป็นช่างปั้นเครื่อง
สังคโลกในสมัยสุโขทัย เขากับหญิงคนรักถูกพลัดพรากกันตอนเสียกรุง
พระเอกจึงปั้นเครื่องสังคโลกชิ้นหนึ่งไว้แล้วฆ่าตัวตายเพื่อให้วิญญาณ
สิงอยู่ในนั้น และรอวันจะได้ครองคู่อยู่กับนางเอกที่กลับมาเกิดใหม่
และได้เครื่องสังคโลกชิ้นนั้นมาครอง หาข้อมูลที่ต้องการครบเมื่อไหร่
เขาคงได้เริ่มลงมือเขียนสักที

เมื่อถ่ายภาพวัดศรีสวายจนเป็นที่พอใจแล้ว พุทธภูมิจึงปั่น
จักรยานออกไปนอกกำแพงเมือง เป้าหมายคือไปที่วัดพระพายหลวง
ซึ่งมีทางไปได้หลายทาง แต่ไม่รู้จะไรดลใจให้เขาเลือกทางที่จะต้องผ่าน
วัดศรีชุม วัดที่มีพระอจนะพุทได้ในสมัยโบราณ ถ้าไม่เห็นอจนะกินไป

จะแวะเข้าไปไหว้พระเสียหน้อย เพราะเท่าที่ดูจากแผนที่รู้สึกว่าจะห่างกับวัดพระพายหลวงไม่มากนัก

ใช้เวลาพักใหญ่กว่าที่พุทฺธภูมิจะปั่นจักรยานฝ่าความร้อน มาตามทางถนนลาดยางตรงสู่วัดศรีชุม สองข้างทางจะพบป่าโปร่ง แต่ค่อนข้างเปลี่ยว โชคดียังพบลุงชาวบ้านที่พาวัวมากินหญ้าแห้งเอนหลังอยู่ใต้ต้นมะขามเทศใหญ่จึงยังพอทุเลาความเปล่าเปลี่ยวลงได้บ้าง ชายหนุ่มชะลอรถจักรยานลงแล้วเอ่ยทัก

“ขอโทษครับลุง วัดศรีชุมไปอีกไกลไหมครับ ?”

“ไม่ไกลหรอก เลี้ยวหัวโค้งไปหน่อยหนึ่ง” ชายชราพูดพลางชี้มือไปทางหัวโค้งที่อยู่ตรงหน้า พุทฺธภูมิพยักหน้ารับแล้วกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณครับลุง ลุงอยู่แถวนี้หรือครับ ?” เขาหาเรื่องคุยและหาเรื่องพักด้วย การปั่นจักรยานในยามที่แดดร้อน ๆ นี้เหนื่อยไม่ใช่เล่น

“เปล่าหรือก ตรงนี้หญ้ามันเยอะเลยพาวัวมากินหญ้า เตียวเย็น ๆ ก็กลับแล้ว พ่อหนุ่มล่ะ มาจากไหน ?” เจ้าถิ่นเอ่ยถามบ้าง

“มาจากกรุงเทพฯ ครับลุง มาหาข้อมูลเขียนนิยาย ลุงอยู่ที่นี้มานาน รู้จักประวัติพระอจนะไหมครับ ?” พุทฺธภูมิเริ่มหาข้อมูลจากคนพื้นที่ อีกฝ่ายร้องอ้อขึ้นมาทันควัน

“พระพุทได้นะหรือ ก็พระในวัดศรีชุมนั้นแหละ”

“แล้วลุงรู้ไหมครับว่าทำไมถึงเรียกว่าพระพุทได้ พระพุทได้จริง ๆ หรือครับ ?” ชายหนุ่มถามด้วยความใคร่รู้

“อ้อ...พระที่เดินได้นะพุทได้ แต่พระพุทธรูปที่ไหนจะพุทได้เล่า มันเป็นอุปมาของสมเด็จพระนเรศวรที่อยากให้อำนาจใจทหารที่กำลังจะออกรบปราบกบฏที่หัวนโลก...”

“หัวนโลก ?” พุทฺธภูมีย่นคิ้วด้วยความสงสัย

“อ้อ...เมืองสุวรรณคโลก คนโขทัยเค้าเรียกชื่ออำเภอสัน ๆ สุวรรณคโลก เรียกว่า หัวนโลก ศรีสัชนาลัย เรียกว่า ศรีสัชช กงไกรลาศ

เรียกว่า บ้านกง” เจ้าถีนอธิบายแล้วหัวเราะ พุทธภูมิจึงรีบจตข้อมูล
เหล่านั้นลงในแท็บเล็ตแล้วถามต่อ

“หลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นครับ ?”

“พวกทหารเกิดกลัวตายกันขึ้นมาซะลิ ไม่อยากจะออกไปรบ
สมเด็จพระนเรศวรจึงออกอุบายให้ทหารปีนบันไดไปทางด้านหลัง
องค์พระอจนะแล้วพูดให้กำลังใจทหาร พวกทหารเลยมีกำลังใจออกรบ
จนชนะกลับมา เขาถึงเรียกกันว่าพระพูดได้ต่อ ๆ กันมานั้นแหละพ่อหนุ่ม”
ชายชราตอบ ดูท่าแล้วเขาคงรู้อะไรดี ๆ เกี่ยวกับสุโขทัยไม่ใช่น้อย

“ตอนนี้อยู่ขึ้นได้ไหมครับ ทางด้านหลังพระอจนะ”

“ไม่ได้แล้ว เขาปิดไว้ กลัวคนจะขึ้นไปเหยอะแล้วมันพัง แต่
ตอนเด็ก ๆ ลุงเคยขึ้นไปนะ ทางเดินแคบนิดเดียว เข้าไปอีตัดหน้าดู
ทางขึ้นพาไปถึงข้างบนเลย เห็นวิวเมืองเก่ารอบทิศ สวยเชียวละ”
สิ่งที่ลุงชราบอกทำให้พุทธภูมิอยากจะขึ้นไปบนนั้นสักครั้ง ลองนึก
จินตนาการว่าถ้าได้มองเห็นเมืองเก่าจากมุมสูงมันคงสวยงามดู

“ขอบคุณมากครับลุง เดี่ยวผมต้องไปแล้ว โชคดีนะครับลุง”

“โชคดีเช่นกันพ่อหนุ่ม ไว้กลับมาเที่ยวอีกเน้อ” เจ้าถีนกล่าวลา
พุทธภูมิพยักหน้ารับแล้วปั่นจักรยานต่อไป ในหัวนึกสร้างฉากที่พระเอก
กับนางเอกเจอกันที่วัดศรีชุมขึ้นมาได้โดยอัตโนมัติ

ไม่รู้เพราะความบังเอิญหรือโชคชะตาที่กำหนดไว้แล้ว...

ที่ริมถนนเส้นเล็ก ๆ นั้น พุทธภูมิแลเห็นนักท่องเที่ยวสองคน
ยืนอยู่ไต่ร่มไม้ใหญ่ ดูท่าจะมีเรื่องทุกซักร้อนไม่ใช่น้อย ที่สำคัญนักท่องเที่ยว
หญิงสองคนนั้นไม่ใช่คนอื่นคนไกลสำหรับเขา พวกเธอคือสตรีสองคนนั้น
ที่เขาเจอที่สนามบินเมื่อวานและตลาดปสานเมื่อคืน

ชายหนุ่มปั่นจักรยานไปจอดที่บริเวณใกล้ ๆ กับสตรีสองคน
นั้นแต่ที่ว่าไม่ไกลจนเกินไปนัก กลัวว่าพวกเธอจะตกใจ ก่อนจะเอ่ยถาม
อย่างเป็นมิตร

“มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ ?” พุทธภูมิเอ่ยถาม สตรีสองนาง